

BRZĘKNAĆ (3) *vb pf*

W formie fut: brząk-; *w formach praet:* brząk- (1), *BielSpr*, brzęk- (1) *WisznTr*.

fut 3 sg brząknie (1). *◇ praet 3 sg f* brzęknęła (1). *n* brząknęło (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.: brząknąć.

Wydać dźwięk przez uderzenie metalu o metal, zadźwięczeć, zadzwonić (3) : nigdy nie brząknie dzwonek, aż go musi Kto pociągnąć. *CiekPotr 76.*

brzęknąć w co: gdy [Aleksander] bárzo vlnął vpádło iábłko [srebrne] z ręku/ brząknęło w miednicę ocucił *BielSpr 42v.*

Przen: Rozbić się (1) : Bo moiá droga Mátko/ íkoroś ty zniknęła/ Ma rośkofzna vćiechá o ziemię brzęknęła. *WisznTr 14.*

Formacje pochodne cf BRZĘKAĆ.